

Full diocesà

24 de març del 2019

p4 –Últims testimonis del bisbe Jaume

p5 –La Passió de Cervera 2019

29 i 30 de
març
24 hores per
al Senyor

«Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob»

Diumenge III de Quaresma / Cicle C

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies, Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot madianita. Tot guiant el seu ramat desert enllà, arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu. L'àngel del Senyor se li aparegué en una flama enmig de la bardissa. Va mirar, i s'adonà que la bardissa cremava però no es consumia. Moisès es va dir: «Deixa'm anar a veure aquesta visió extraordinària: què ho fa que no es cremi la bardissa.» El Senyor veié que s'acostava per mirar. Llavors Déu el cridà de la bardissa estant: «Moisès, Moisès.» Ell respongué: «Aquí em teniu.» Déu li digué: «No t'acostis aquí. Descalça't, que el lloc on ets és terra sagrada.» I afegí: «Jo sóc el Déu del teu pare, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob.» Moisès es cobrí la cara, perquè no gosava mirar Déu. Llavors el Senyor li digué: «He vist les penes del meu poble al país d'Egipte i he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré, doncs, a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel.» Moisès digué a Déu: «Quan aniré a trobar els israelites i els diré: "El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres", si ells em pregunten quin és el seu nom, què he de respondre?» Déu li contestà: «Jo sóc el qui sóc.» I afegí: «Respon així als israelites: "Jo sóc m'envia a vosaltres".» Déu digué encara a Moisès: «Digues això als israelites: "Jahvè (el qui és), el Déu dels vostres pares, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob, m'envia a vosaltres."» Aquest serà el meu nom per sempre, amb aquest nom em tindran present totes les generacions.»

(3,1-8a.10.13-15)

Salm responsorial

El Senyor és compassiu i benigne.

(Salm 102)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, no vull que us passi per alt una lliçó de la història. Els nostres pares estaven tots emparats per aquell núvol, tots passaren el mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisès. Tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual, tots van beure la mateixa beguda espiritual, ja que bevien d'una roca espiritual que els

acompanyava, i aquesta roca significava el Crist. Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu, ja que quedaren estesos pel desert. Tot això era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem allò que no és bo, com ells ho feren. No murmureu, com ho feren alguns d'ells, que van morir a mans de l'Exterminador. Tot això que els succeïa era un exemple, i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres, ja que els segles passats s'encaminaven cap als temps que vivim. Per tant, els qui creuen estar fermes, que mirin de no caure.

(10,1-6.10-12)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

Per aquell temps, alguns dels qui eren presents contaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Jesús els respongué: «Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual.» I els digué aquesta paràbola: «Un home que tenia una figuera a la vinya, anà a cercar-hi fruit i no n'hi trobà. En veure això, digué al vinyater: "Mira, fa tres anys que vinc a cercar fruit a aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la d'una vegada. Per què la tinc, si no fa més que ocupar-me la terra?" Ell li contestà: "Senyor, deixeu-la encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant; si no, ja la podreu tallar".»

(13,1-9)

«Déu li contesta:
"Jo sóc el qui sóc"»

Responsabilitat nostra i paciència de Déu

Jean Hakolimana, prev.

El problema del mal és el gran misteri de la vida: la seva raó de ser, el seu sentit i la seva finalitat. Pel que fa a la fe, planteja un agreujant afegit respecte a la seva compatibilitat o no amb un Déu tot Amor. En aquest evangeli, Jesús rebutja la creença tradicional que les desgràcies són un càstig de Déu. Desautoritza la idea d'un Déu «justicier» que va castigant els seus fills i filles repartint aquí o allà malalties, accidents o desgràcies com a resposta als seus pecats. A més, convida tothom a la responsabilitat pel camí de la conversió. De fet, no totes les desgràcies tenen una explicació misteriosa. El que sol passar és que fem a Déu fins i tot preguntes que convindria fer a l'home. Tal com deia Jim Rohn: «Has d'assumir la responsabilitat personal. No pots canviar les circumstàncies, les estacions o el vent, però pots canviar-te a tu mateix.» La vida sempre tindrà misteris sense resoldre, cosa que no ens esclou de la crida a la conversió.

El relat de Jesús és una paràbola oberta, explicada per a provocar la nostra reacció. Per què una figuera sense figues? Per què un cristianisme sense seguiment de Crist? Tot i això, Déu sorprèn per la seva paciència. Aquesta és la lliçó que dona el vinyater. Malgrat tants anys sense fruits, es proposa de fer tot el possible per salvar la figuera. Cavarà la terra al seu voltant perquè pugui comptar amb la humitat necessària, i li tirarà fems perquè s'alimenti. Sostinguda per l'amor, la confiança i la sol·licitud del seu cuidador, la figuera queda convidada a donar fruit. Sabrà respondre? La Quaresma és aquest temps en què Déu amb el seu amor ens empeny cap a la conversió.

La imatge

La urgència de la conversió penitencial, una crida constant que porta a tornar a Déu per tenir vida i escapar-se d'un mal fracàs, i no ser com una figuera improductiva. Comptem d'antuvi amb la misericòrdia divina, sempre a punt per a recomençar i oferir un nou espai. Cal tornar a la il·lusió primera, com la parella que vol retrobar l'amor primer. Des de Déu tenim assegurat l'acolliment.

Paràbola de la figuera (1791). Jan Luyken

Agenda

Lit. hores: Setmana III

25 dilluns

L'Anunciació a la Benaurada Verge Maria i l'Encarnació del Senyor
Jornada per la vida
Is 7,10-14/Salm 39/He 10,4-10/Lc 1,26-38

26 dimarts

—Sant Brauli
—Santa Màxima
Dn 3,25.33-34/Salm 24/Mt 18,21-35

27 dimecres

—Sant Alexandre
—Santa Lídia
—Sant Rupert
Dt 4,1.5-9/Salm 147/Mt 5,17-19

28 dijous

—Sant Doroteu
Jr 7,23-28/Salm 94/Lc 11,14-23

29 divendres

Dia d'abstinència
—Sant Eustaci
24 hores per al Senyor
Os 14,2-10/Salm 80/Mc 12,28b-34

30 dissabte

—Sant Joan Clímac
—Santa Gladis
Os 6,1-6/Salm 50/Lc 18,9-14

31 diumenge IV de Quaresma, "laetare" / Cicle C

—Sant Guiu
—Santa Balbina
Js 5,9a,10-12/Salm 33/2Co 5,17-21/Lc 15,1-3.11-32

Curs per a joves «Route to God» a Cervera

Delegació de Joventut

Fa unes quantes setmanes es va realitzar un nou «Route to God», aquesta vegada a Cervera. Com sempre, la trobada va començar amb un temps distès i d'acolliment, seguit per un cant de «worship» i una dinàmica que es va fer al pati parroquial.

El moment de formació va anar a càrrec de Mn. Xavier Romero, parlant de la vocació, els dons i carismes que hi ha dins l'Església i que reflecteix la riquesa de cada persona, i les opcions de vida en les congregacions i moviments. Després del moment de pausa-cafè es va compartir el Gran Repte i una dinàmica descoberta de les diverses realitats de congregacions religioses.

El grupet de vint-i-cinc joves presents en la trobada es va unir a la missa a la capella de Sant Antoni amb la comunitat de fidels de Cervera. Va finalitzar el dia amb el sopar i un llarg temps de jocs i dinàmiques de grup.

Últims testimonis del bisbe Jaume

«El senyor bisbe Jaume Traserra va tenir la bondat d'acollir-me a la diòcesi. Tingué la sensibilitat de deixar-me fer de capellà al costat de la meva mareta, viuda, gran i malalta, al final de la seva vida, 2004-2010. Em va deixar compaginar estudis i pastoral. Va tenir l'atenció personal de visitar la meva família, d'interessar-se per mi amb cartes i escrits i d'acompanyar-me a reunions acadèmiques. Ha estat un goig haver col·laborat amb ell des del 2006 com a membre de la cúria diocesana en les causes dels màrtirs, que ell impulsà. El recordo cordial en viatges a Roma. Els principals escrits sobre fe i moral que féu aquí m'han ajudat força. Gràcies!» **Mn. J. M. Montiu**

«El bisbe Jaume va posar en mi una gran confiança. Sempre amb la llibertat de saber que tot comença en l'elecció que

pren un mateix i, un cop feta l'elecció, gran confiança en el potencial de l'ésser humà per a realitzar allò que se li vol encomanar. Amb paciència, amb bondat, amb acompanyament, amb rigor. Per a mi el bisbe Jaume ha estat imatge del bon Pare del cel que confia en mi i que coneix, més i tot que un mateix, la capacitat que tenim, juntament amb Déu, per a poder realitzar grans coses.» **MT**

«Del bisbe Jaume en guardo un bon record. Va ser el bisbe que em va acceptar i ordenar com a diaca i em va fer confiança com a delegat seu. Era també persona d'una gran cultura i ment brillant, gran canonista, però alhora el seu tracte era cordial i també amb un fi sentit de l'humor. Dono gràcies a Déu per haver-lo conegut i haver-lo tingut com a Pastor, i demano també a Déu que el tingui en la seva glòria.» **AC**

La catequesi de Mollerussa visita la llar «Terres de Ponent»

Catequesi Agrupació Parroquial

Els infants de segon de catequesi de l'agrupació de Mollerussa, el Palau d'Anglesola, Fondarella, Golmés, Miralcamp, Sidamon i Vila-sana van fer una sessió catequètica ben vivencial i significativa. Van visitar la llar «Terres de Ponent», on viuen persones amb limitacions i discapacitats físiques.

En arribar, els va acollir la directora del centre, la Sra. Anna Peiró, i, després de donar-los la benvinguda, van passar a participar d'un taller que havien preparat juntament amb l'equip de treballadores i animadores de la llar, amb

l'objectiu que els mateixos infants visquessin, per un moment, les conseqüències d'una incapacitat produïda per un accident o una malaltia.

Des de la catequesi agraeixen l'acolliment de l'equip directiu i del personal de la llar per l'experiència viscuda i per ajudar a conèixer als infants en primera persona una realitat així. Els infants en feren valoració explicant, als companys que no havien pogut anar-hi, com s'hi van sentir. Notícia sencera i més fotografies a la web del bisbat.

La Passió de Cervera 2019

La Passió de Cervera és la més antiga d'Europa. L'any 1969 va ser declarada d'interès públic i gaudeix d'una reputació mediàtica que la posa en primer terme pel que fa a aquesta tradició. El Teatre de Cervera resulta sorprenent tant per les seves dimensions com per la seva configuració. Constitueix una obra excepcional, única a l'Estat espanyol i és considerat uns dels grans teatres europeus, amb una capacitat extraordinària (uns 2.000 espectadors).

Les dates de la representació d'enguany són les següents:

- 24 i 31 de març; 7 d'abril: matí de 10 a 14 hores;
- 13, 19 i 27 d'abril: tarda de 16 a 20 hores.

La Passió Medieval serà el dia 6 d'abril, a les 19h, a l'església de Santa Maria.

Més informació: www.lapassiodecervera.com - 608 78 10 12 de 17 a 21 hores.

Sant Josep Oriol, el «doctor pa i aigua»

Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí

Josep Oriol i Bogunyà vingué al món el dia 22 de novembre de 1650 al carrer del Cuc —avui carrer de la Mare de Déu del Pilar— en el barceloní barri de Sant Pere. Fou batejat a Sant Pere de les Puel·les i, essent infant, féu d'escolà a la parròquia de Santa Maria del Mar. Un cop completats els estudis eclesiàstics, l'any 1674 es doctorà en teologia; dos anys després rebé l'ordenació sacerdotal i celebrà la primera missa la diada de Sant Pere de 1676 a l'església parroquial de Canet de Mar. A la ciutat de Barcelona visqué rellogat en un piset del carreró de la Flor —on fa cantonada amb el carrer Canuda—, amb una vida modèlica de pregària i de penitència que li valgué el sobrenom del «doctor pa i aigua».

Josep Oriol l'any 1686 viatjà a Roma i obtingué del papa Innocenci XI un benefici eclesiàstic a la parròquia de Santa Maria del Pi, veïna església on esmerçà tot el seu zel pastoral i on exercí un fecund apostolat a favor dels pobres i dels malalts, que admiraren i agrairen enormement les seves guaricions taumatúrgiques. A la gent de la Barcelona del Barroc, un dels dons de Josep Oriol que causà més admiració, a part de les guaricions, fou el d'esquivar la pluja, car, quan passava pels carrers de la Ciutat Comtal i plovia a bots i barrals, sorprenentment, el sant no es mullava!

Sant Josep Oriol fou un bon amic dels frares caputxins i de tant en tant pujava a visitar-los a Montjuïc, al convent de Santa Madrona, on el sant sacerdot aprofitava l'escaïença de la seva sortida per a collir herbes oloroses i remeieres.

► Exercí un fecund apostolat des de Santa Maria del Mar

Esgotat pels forts dejunis que practicava, Josep Oriol morí afectat de pleuresia a Barcelona el dia 23 de març de 1702 i fou sebollit a Santa Maria del Pi. El papa Pius VII el beatificà a Roma l'any 1806 i, un segle després, en 1909, fou canonitzat per Pius X. La memòria litúrgica s'escau el 23 de març, aniversari del seu traspàs. A la ciutat vella de Barcelona encara avui hi ha nombrosos indrets que ens recorden el pas del sant sacerdot Josep Oriol.

A finals de març, amb la primavera tot just encetada, comencen d'arribar els primers ocells, que són els anunciadors del bon temps, i un dels ocells que primer arriba és el roquerol, que, justament, és l'emissari de les orenetes: «Roquerols per les roquetes, al cap de vuit dies orenetes», mentre que l'oriol sol arribar molt més tard, les darreres setmanes d'estiu, quan les figues ja són madures, car, segons la tradició popular, «el cant de l'oriol equival a: són madures, són madures!», puix que, quan arriba aquest ocell a les nostres comarques, les figues ja han madurat. La pagesia de casa nostra considera l'oriol com l'ocell més bonic del país.

Creix un 24% el nombre de seminaristes ordenats sacerdots

Redacció

Com cada any, en el marc de la celebració del Dia del Seminari, la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats fa públiques les dades de seminaristes majors i menors, en aquesta ocasió els corresponents al curs 2018-2019.

135 seminaristes van ser ordenats sacerdots en el 2018, 26 més que en el 2017 (109), la qual cosa suposa un increment del 24%. Madrid és la diòcesi amb major nombre d'ordenacions, 14. La segueixen València (10); Toledo (8); Sevilla i Alcalá de Henares (7); i Cartagena i Saragossa (6).

En els seminaris majors hi ha actualment 1.203 aspirants al sacerdoci, 60 menys que en el curs anterior (1.263). En el curs 2018-2019 han ingressat al seminari 236 nous candidats. El nombre d'abandonaments ha disminuït de 152 (2017-2018) a 123 (2018-2019), la qual cosa suposa prop del 20% menys.

Madrid està al capdavant en nombre de seminaristes, amb 172 aspirants al sacerdoci. La segueixen Toledo (67); València i Sevilla (63); Cartagena (60); Còrdova (58); Alcalá de Henares (45); Barcelona (35); i Granada (31).

El nombre total de seminaristes menors en el curs 2018-2019 és de 918 (1.061 el curs passat). 29 seminaristes menors han passat aquest curs del seminari menor al major.

Humor

Les històries de l'escolà Miquel (8)

Punt de reflexió:

Els pares han d'inculcar als fills que no es fa la comunió per rebre regals, sinó per rebre el regal de la comunió: Jesús. *Els sagraments ens acompanyen en el nostre caminar de cada dia seguint Jesús fins a la Vida Eterna.* «**Ho vols viure així?**» Aquesta és la pregunta que s'hauria de fer a qui demana de rebre un sagrament.

Glossa

Tempore non-suspecto

Xavier Novell, bisbe de Solsona

En els propers mesos, serem convocats a tres conteses electorals. Una vegada més hem de considerar el nostre vot en consciència. Són molts els criteris morals que cal tenir en compte: el respecte a la vida, a la família formada per un home i una dona, a la llibertat d'escollir l'educació adient per als propis fills, al lliure moviment de persones entre països, als drets dels pobles... També cal valorar el model econòmic que propugna cada partit: si dóna oportunitats o bé exclou o margina, si és sostenible ecològicament, si fomenta un consumisme materialista que destrueix la persona humana. Convé també que tinguem en compte si els diversos projectes polítics són respectuosos a la llibertat d'ensenyament i a la llibertat religiosa.

D'entre les convocatòries electorals que tenim al davant, vull aturar-me, amb suficient antelació, en les eleccions municipals i vull invitar-vos a que pondereu el vostre vot tenint en compte, entre altres coses, el respecte a la llibertat religiosa i la seva voluntat real de servei al vostre poble, vila o ciutat. No oblidem que en aquest nivell tots ens coneixem i els Ajuntaments no tenen competències legislatives sobre molts dels temes citats més amunt.

En algunes poblacions importants de la diòcesi es presenten candidats i grups que han acreditat la seva voluntat de coartar la llibertat d'ensenyament de l'Església sobre la comprensió cristiana de la persona humana. No em refereixo a aquells polítics que no comparteixen les nostres idees sobre la persona: hi tenen tot el dret. Em refereixo a aquells que pretenen que callem sobre determinats temes o que ens amenacen amb declaracions institucionals contràries. Aquests mereixen el nostre vot?

Es presenten també candidatures que pretenen limitar la nostra presència pública i lesionar sistemàticament la nostra imatge com a institució, gairebé sempre a base de burles i difamacions injustes. Aquests creieu que poden rebre el vot confiat dels que ens considerem catòlics?

Finalment, es presenten candidatures "fantasmes", sense cap voluntat de servei sinó amb l'única finalitat d'aconseguir vots a base d'atiar conflictes que poc tenen a veure amb la vida municipal. Què poden aportar a la nostra vila o ciutat uns forasters? Si cap grup "real" no mereix la nostra confiança, no és més honest votar en blanc?

